

Schwarz Ernőné

Ez az első feleségem, Katz Helénke a bodega előtt, ahol dolgozott, amikor megismerkedtünk. Budapesten készült a fotó 1930-ban. A feleségem akkor még menyasszonyom se volt, mikor ez előtt az üzlet előtt lefényképezték. Még mikor a Rebenwurzl gyárban voltam, megismerkedtem már a feleségemmel. [Rebenwurzl Salamon és Izidor Rt. ortodox kóser szalámigyára, Budapest, Kazinczy utca 41. A Rebenwurzl család régi zsidó hentes család. A századelőn Rebenwurzl Sámuel 'marhahús elárusító üzlettulajdonosként' szerepel a budapesti lakcímjegyzékben, lakása a Szerecsen utca 16-ban, üzlethelyisége a Laudon utca 4-ben volt. -- A szerk.] A Rebenwurzléknak volt vagy 10 bodegájuk, ahol reggelizni lehetett. És a feleségem, Katz Helén ott volt vezető a Garay utcai üzletben. Ő Nagyecsedről, nagyon vallásos családból való volt. Asztalos volt az apósom, szegény ember. És mikor megtudták, hogy Schwarz, a kóser mészáros veszi el, egész Szatmár megye odavolt. Három lány volt. Az egyik elment a cselédre vigyázni egy nagyvárosba. A másik lány férjhez ment, azt elvette egy szegény ember, a kicsit meg én vettem el. Az édesanyja meghalt

néki, és fölhozta a nagynénje. A Jázmin utcában volt a nagynénje gondok egy nagy házban. Ott lakott nála. 1936-ben volt az esküvő a Kazinczyban. Nem fértek be. Mind a két emelet tele volt nézővel, az udvaron nem fértek el, annyian álltak bent. A mészárosok mind ott voltak. Aztán Nagyecsedről meg Porcsalmáról voltak sokan, voltak a feleségem testvérei, azok mind följöttek. Az is nagy harc volt, hogy ki lesz a vőlegény apja, aki felkíséri a hüpe alá. Az én édesapám már nem élt, és a Rebenwurzl is akart lenni, meg volt egy Ernsfeld nevű, akinek cipőboltja volt a Rákóczi úton, de volt néki 20 háza is, ez is akart az lenni. Végül a Rebenwurzl Samu bácsi testvére, az Izidor lett. Nem akartam megsérteni az Ernsfeldet meg még kettőt, hanem megegyeztek, hogy akkor az Izidor bácsi legyen. Amikor megnősültem, akkor énnékem megvolt a lakásom Pestújhelyen. És onnan költöztünk át Pesterzsébetre. Pesterzsébeten, benne volt az 'Új Élet'-ben, kóser mészároست akartak, mert ott nem volt kóser mészáros, csak baromfis volt kettő. Pesterzsébeten csak neológ hitközség volt, de a neológok is kósert ettek. Azért, mert szombaton nyitva volt, azért még kóser háztartást vezettek. A hitközség ajánlotta énnékem, hogy azt a helyiséget megkapom, pont a városházával szemben. Helén volt a boltban. Én meg jártam a mészárszékre, mert énnékem a marhahús meg ilyesmi nagyon ment. Mikor én bevonultam 1937-ben, akkor ő már inkább csak baromfival foglalkozott. Hozták a baromfit, nem ott vágtuk, a feleségem átvette, aztán vitte be Pestre, öt-hat libát egyszerre bevitt a vevőknek. 1937-ben született a Rózsa, a fiam, Sándor meg 1943-ban. A nagynéni, aki a Helént is nevelte, az segített a gyerekekkel. Helén nagyon ortodox volt, sájtis volt [lásd: paróka]. Őnéki muszáj volt kósernak lenni, mert az apja, meg volt unokatestvére nagyon sok, és jöttek mind Pestre föl, és akkor nem ettek volna nála [lásd: étkezési törvények]. A feleségem elvitték két gyerekkel, elvitték, elpusztult. Ez az utolsó transzport volt, ebből senki nem jött haza. Nem emlékszek vissza, hogy mikor tudtam meg, hogy elvitték a családomat Auschwitzba.